

„Kokodajci, kokodajci, kaj si naredil z mojimi jajci?“ puhne tedajci kura, razvname jo sveti srd, prične se dvoboj na življenje in smrt, ki je trajal tričetr ure, brez premirja, da je obležala kura brez repa in perja.

„Hej, zmagovavcu pritiče odlika“, pravi Bobi in že stika po skrivnem predalu, kjer Nuška zlatnino hrani, prstani se bleste in uhani. — „Tole bo nekaj, tu križec je zlat, brž na verižico, nato pa za vrat!“

Z zaslužnim križcem se ponaša po cesti... Ej, Bobi ima še toliko grehov na vesti, da še več let ne bi bilo konca povesti. — Otroci vi mali, bi že veliki postali, razširilo bi se vam obzorje in ne bi več čitali mladinske štorje. — Bobijeva povest vas ne bi zanimala in jaz bi zaman rimala:

Bobi in binkoštna ura, Bobi in sosedova kura, saj bi bila za vas že pred vrati — matura. Zato za danes

Zaključek, ki še ni konec:

Kaj se hoče, kaj se hoče,
Nuška vzdíše, Nuška joče.

„Kaj prišla je le ta Špela,
kaj sem to žival sprejela,
saj je taka kot utekla
bi hudobcem prav iz pekla.

V boju z njo sem brez premirja,
strah, trepet je vsega Mirja,
kaj, kako naj zdaj storim,
da se Bobija znebim.“

Kaj se hoče, kaj se hoče,
Nuška vzdíše, Nuška joče,
a prepozen zdaj je kes —
upropastil jo je pes!